

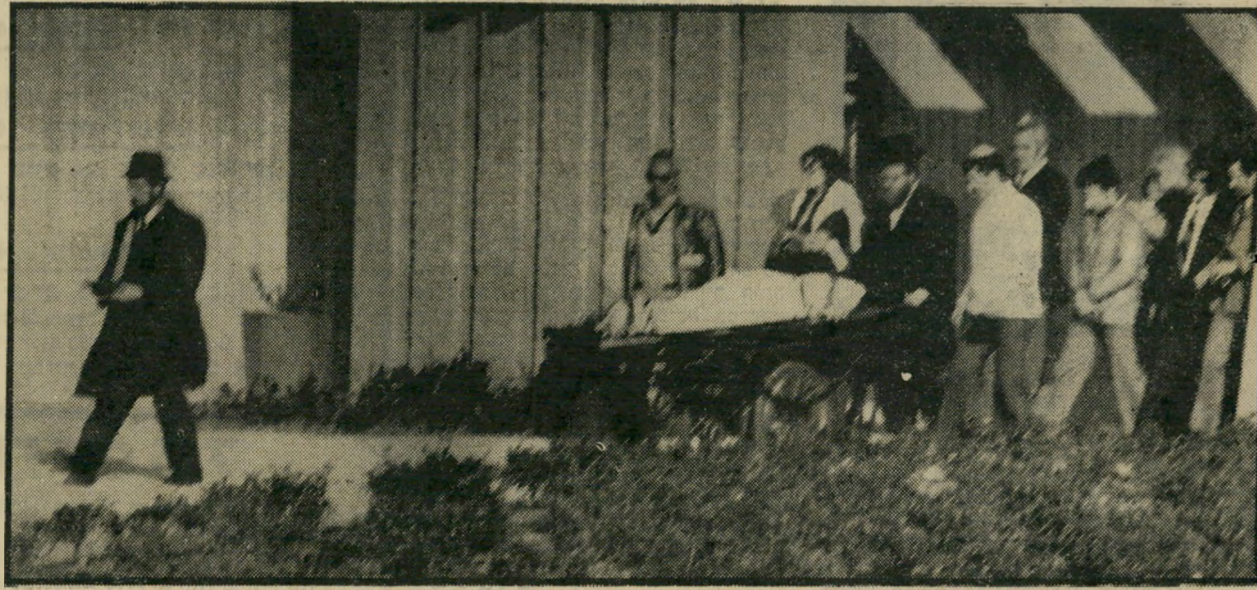

שומרי הראש
 משה (מושקה) אידלסון (משמאל) ויוסף (יוסקה) שיין (מימין) היו בין הישראלים המעטים שהשתתפו בהלווייתו של ג'ו סטאשר. מושקה היה נהגו הצמוד בעת שהותו בארץ, ואילו יוסקה היה נהגו ושומרו האישי הצמוד של מאיר לנסקי, יועצו של סטאשר לפנינינים פיננסיים.

הידידות
 עמליה לוי (משמאל) וידידה נוספת, שסירבה להזדהות בשמה (מימין) היו הנשים הקרובות לג'ו סטאשר בתקופה שבה שהה בארץ. מאז הגיע בסוף שנת 1964. עמליה לוי היתה חברתו של דוק הגדול משך שמונה שנים. היא מתגוררת בשנים האחרונות בלוס אנג'לס, שהתה השבוע בביקור מקרי בארץ.

הגנגסטר האחרון

לראשונה זהותו של סטאשר. כך גם הסי חבר שבניגוד לכל ההערכות הקודמות של המומחים האמריקאים לתולדות סינדיי קאט הפשע. התייחס לנסקי אל סטאשר כאל בוס ולא כאל עוזר נחות בדרגה. כפי שהיה מקובל להעריכו עד אז. אבי ולנסקי היו ידידים טובים, הצהיר השבוע בנו של ג'ו, סטפאן. העובד בחברה מסחרית גדולה בלוס אנג'לס. בפני כתב העולם הזה שהיה העיתונאי היחיד שנכח במעמד ההלווייה החשאית. סטפאן קיבל את הידיעה על מות אביו בלוס אנג'לס, טס מיד עם אחותו למינכן. שניהם ליוו את ארון אביהם במטוס לארץ. לא היו כל בעיות להביא את ארונו של סטאשר לארץ. שכן הוא היה אזרח ישראלי, שזכה באזרחות זו בתוקף חוקי-השבות וזכותו היא להיקבר בארצו. כאשר הגיע ג'ו סטאשר לארץ הוא הביא (המשך בעמוד 32)

מסע ההלווייה
 יצא מחדר המתים בבית-ההוואים איכילוב בתל-אביב. אזורי מכוניות הקבורה של חברת-קדישא נעו רק שלוש מכוניות, ובהן מלווי המעטים של מי שהיה מלך המאפיה היהודית באמריקה. מחדר הטהרה בבית-העלמין בחולון יצא המסע אל חלקת-הקבר כשבאישו צועדים רבנים. אחריהם הלכו בני-המשפחה והידידים הישראליים המעטים שהכיר, "דוק" בארץ, אשר באו ללוותו בדרכו האחרונה. היתה זו הלווייה בלתי-מתבלטת. צירם: **שלמה סתר**

בסרטן והוא נאלץ לאשפזה. עד שנפטרה לפני כשש שנים. את בנו סטפאן שלח ללמוד בארצות-הברית ואילו את בתו, ג'וליאן, השאיר באיטליה, שם למדה. בעיקבות מות אשתו ביטל סטאשר את תוכניותיו לרכוש בית בקיסריה. הוא שכר לעצמו דירה תל-אביבית, אולם מרבית הזמן המשיך להתגורר בדירה במלון שר-חון, שם גם אירח בחופשות הקיץ את בנו ובתו שבאו לבקר. מדי-פעם היה יוצא לטיולים בחו"ל, כשהוא מעדיף לה מר בקאזינו של מונטה-קארלו, או לבלות במרחצאות באדו-באדו. בארץ הוא הצליח לקבץ סביבו חוג קטן של ידידים, חי באלמוניות כפנסיונר, כשהוא מרבה לתרום למוסדות-צדקה שונים ולצה"ל, בעילוס-שם. היתה תקופה שבה ניסה להשקיע כמה מיליוני לירות בשותפות להקמת בית-מלון באילת, אולם חזר בו מכך. היה זה אחרי שהתאכזב מן הסתופות שעשה עם ח"כ מנחם פורוש. מאוחר יותר האשים סטאשר את פורוש כי זה ניסה לרמותו ולהוליכו שולל.

החוק לא הצליח לשים יד עליו. כמו גנגסטרים אחרים, ידע גם סטאשר לכלי כל את מעשיו בתבונה ומעולם לא ניתן למצוא כל הוכחה מרשיעה נגדו. הדרך היחידה ללכודו היתה באמצעות שילטר נית מסוההכנסה. אלה החלו מטרידאם אותו עוד בסוף שנות הארבעים, בניסיון לגלות התחמך קווית מתשלום מס-הכנסה. בעזרת סוללת פרקליטים הצליח סטאשר למונע, תמיד כימעט ברנע האחרון את בירור התביעות שהוגשו נגדו. אולם לבסוף, ביולי של שנת 1964, הוא הורשע בעוון העלמת-מס. הוא נידון לקנס של עשרת-אלפים דולר ולמאסר של חמש שנים. על עונש המאסר היו שילטונות מס-הכנסה מוכנים לוותר לו, בתנאי שיעזוב את גבולות אמריקה לצמיתות ורגלו לא תדרוך שם עוד. סטאשר קיבל עליו את הדין. הוא העדיף גלות על-פני מאסר. הוא נטל את אשתו ושני ילדיו, ויצא לאיטליה, בעזרתו של מי שהיה או ח"כ אגודת-ישראל, הרב מנחם פורוש, שהכיר את סטאשר עוד מן התקופה שבה ערך מגי ביות בלאס-וגאס. הצליח סטאשר להשיג לעצמו אזרחות ישראלית. הוא השאיר את אשתו וילדיו ברומא, ובצעמו עלה לארץ כשהוא משועב בכסף רב. הוא התגורר במלון שרתון (כיום פאל), תיכנן לבנות וילה בקיסריה ולהתיישב שם עם מישפחתו. אולם אשתו חלתה

הרחובות המרכזיים בניו-יורק. מאוחר יו תר הוסיף ליד דוכן העיתונים גם דוכן למימכר פירות וירקות, ועד מהרה ניהל כבר שוק קטן, במרכז רחוב סואן. מרבית חבריו באותה תקופה היו אי-טלקים, שברובם השתייכו באופן זה או אחר על המאפיה האיטלקית שהחלה פרו רחה בתקופת יובש המשקאות באמריקה בשנות השלושים. הוא הבין שבמשקאות טמון-העושר, סיפר השבוע אחד מיר ידידיו. ג'ו אירגן ביריונים אחדים, הפך מגי היגם והם החלו לעסוק ברכישת ארגוני ויסקי שהוברחו מאירופה ומספרד לנמ"לים נסתרים בארצות-הברית. הבעייה הרי עיקרית בתקופת היובש היתה הפצת ה"משקה האסור. בזאת התמחו סטאשר, לפי קה וחבריהם.

מצבה של חול
 יוסף סטג'ר, הוא דוק סטאשר, נטמנה בקבר מס' 24 באזור 27 בבית-הקברות שבחול לון, בניגוד להודעתו של אהרון בקר, מנהל החברה קדישא בתל-אביב, ששום גופה ש"הגיעה מגרמניה לא נקברה השבוע בחולון וכי גם ג'ו סטאשר לא נקבר שם.

מעשה לא הופנתה תשומת-הלב בארץ אל ג'ו סטאשר, עד לניסיונו של מאיר לנסקי להשתקע בישראל. לנסקי, שהתגורר בעת שהותו בארץ במלון אנדיה בהרצליה, נהג לבקר בקניינות את סטאשר במלון שרתון. כך נחשפה

א-ט-א התרחבו העסקים. סטאשר החל מעסיק עשרות צעירים יהודיים רעבים-ללחם בעבודות שונות כבור ה"קווה-נוסטרה היהודית". הוא נכנס גם לעיסקי-הימורים, ובני חבורתו התפרסמו בכך שנהגו ביד קשה במאחרים לשלם. עדי-מהרה הפך שמו של ג'ו סטאשר שם-נרדף לאימה. בשנות החמישים עקר ללוס-אנג'לס, הרחיב את עסקיו, גילגל מיליוני דולרים בשנה בארה"ב ובסנמה, ונשאר דמות מיסטריות.